NORAKSTS

(lielais valsts ģerbonis)

2012.gada 27.septembra spriedums Nr.AA43-0917-12/18 lietā par

Lieta Nr.42 07713 10
AA43-0917-12/18

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 27.septembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja A.Šteinberga,
tiesneši K.Berķis un M.Birzgalis,

piedaloties pieteicējam *S.S.*, atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicināto iestāžu Finanšu ministrijas pilnvarotajam pārstāvim *A.T.* un Valsts ieņēmumu dienesta pilnvarotajam pārstāvim *A.V.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *S.S.* pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2010.gada 16.februāra rīkojuma Nr.3077-p „Par *S.S.* pārcelšanu" atcelšanu un Finanšu ministrijas 2009.gada 1.oktobra lēmuma Nr.12-34/125 grozīšanu, kā arī neizmaksātās piemaksas par speciālo dienesta pakāpi kompensēšanu un morālā kaitējuma 10000 latu apmērā atlīdzināšanu, sakarā ar Finanšu ministrijas apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 30.marta spriedumu daļā.

Aprakstošā daļa

[1] 2010.gada 1.oktobrī Finanšu ministrijas (turpmāk – Ministrija) Administrācijas vadītājs pieņēma lēmumu Nr.12-34/125 (turpmāk – Lēmums), ar kuru tika atzīts par prettiesisku Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) 2010.gada 16.februāra rīkojums Nr.3077-p „Par *S.S.* pārcelšanu" un 2010.gada 10.maija rīkojums Nr.6037-p „Par *S.S.* pārcelšanu"; uzlikts pienākums VID viena mēneša laikā no Lēmuma spēkā stāšanās brīža, ja vien tam nav objektīvu šķēršļu, iecelt pieteicēju VID */darbavieta/ /amats/* amatam līdzvērtīgā amatā vai atjaunot iepriekšējā amatā, ja tas ir kļuvis vakants.

Lēmumā norādīti turpmāk minētie apsvērumi.

[1.1] 2010.gada 16.februārī izdots rīkojums Nr.3077-p „Par *S.S.* pārcelšanu" (turpmāk – Rīkojums Nr.3077-p), ar kuru pieteicējs ar 2010.gada

15.februāri pārcelts no VID */darbavieta/ /amats/* amata */darbavieta 2/ /amats/* amatā. Pieteicējam saglabāta 6.kvalifikācijas pakāpe, noteikta mēnešalga Ls 859 apmērā un atzīta par spēku zaudējušu iepriekš noteiktā piemaksa par speciālo dienesta pakāpi.

Rīkojums Nr.3077-p pieņemts uz VID */darbavieta/* direktora dienesta ziņojuma pamata. Tā kā VID */darbavieta 2/* direktors *K.Z.* norādīja uz personāla resursu trūkumu, tad pieteicējs tika pārcelts minētās pārvaldes */darbavieta 2/ /amats/* amatā.

[1.2] 2010.gada 10.maijā izdots rīkojums Nr.6037-p „Par *S.S.* pārcelšanu" (turpmāk – Rīkojums Nr.6037-p), ar kuru pieteicējs uz nenoteiktu laiku pārcelts no */darbavieta 2/ /amats/* amata uz */darbavieta 3/ /amats/* amatu (sakarā ar struktūrvienības reorganizāciju). Pieteicējam saglabāta 6.kvalifikācijas pakāpe un mēnešalga Ls 859 apmērā.

[1.3] Pieteicējs piekritis pārcelšanai, tomēr apstrīdējis Rīkojumus Nr.3077-p un Nr.6037-p, lūdzis apturēt rīkojumu izpildi.

[1.4] Pārceļot pieteicēju citā amatā, nav uzklausīts pieteicēja viedoklis. Amats, kurā pieteicējs pārcelts, neatbilst viņa kvalifikācijai un profesionālajām iemaņām. Nav saglabāts iepriekšējais atalgojums (piemaksa par dienesta pakāpi un pati dienesta pakāpe), kā arī sociālās garantijas. Pieteicēja pārcelšana citā amatā nav bijusi ne motivēta, ne lietderīga, līdz ar to Rīkojums Nr.3077-p atzīstams par prettiesisku.

[1.5] Rīkojums Nr.6037-p nav atzīstams par administratīvo aktu, jo tas būtiski neskar pieteicēja cilvēktiesības; nepasliktina pieteicēja tiesisko stāvokli vairāk kā Rīkojums Nr.3077-p; minētais rīkojums saistīts ar reorganizāciju iestādes struktūrvienībā. Rīkojums Nr.6037-p atzīstams par prettiesisku tādu pašu iemeslu dēļ kā Rīkojums Nr.3077-p.

[1.6] Tā kā abi rīkojumi ir izpildīti, Ministrija tos nevar atcelt, bet var atzīt par prettiesiskiem un likt novērst to radītās sekas.

[1.7] VID nav ievērojis Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 80.panta pirmo daļu un 360.panta pirmo daļu, jo VID bija pienākums apturēt Rīkojuma Nr.3077-p izpildi līdz brīdim, kamēr tiek pieņemts augstākas iestādes lēmums. Pieteicēja 2010.gada 29.maija iesniegums augstākai iestādei nav nosūtīts likumā noteiktajā termiņā (iesniegums bija jānosūta līdz 2010.gada 8.jūnijam, bet faktiski tas nosūtīts 2010.gada 16.jūnijā).

[1.8] Kopš 2010.gada 15.februāra VID */darbavieta/ /amats/* amatā iecelts *A.L.*, nerīkojot atklātu konkursu. *A.L.* nav oficiāli informēts par pieteicēja pārcelšanas un VID rīcības iespējamo prettiesiskumu. *A.L.* ticis pārcelts minētajā amatā, pirms pieteicējs iesniedzis apstrīdēšanas iesniegumu. Tādējādi *A.L.* varēja paļauties, ka VID rīcība ir tiesiska. *A.L.* profesionālā kvalifikācija (izglītība, pieredze un zināšanas) ir pietiekama un atbilstoša ieņemamā amata pienākumu izpildei. Līdz ar to bez papildu zināšanu pārbaudes nav iespējams konstatēt, kura persona (*A.L.* vai pieteicējs) lielākā mērā atbilst VID */darbavieta/ /amats/* amata prasībām. Tādējādi nav apstiprinājies pieteicēja arguments, ka *A.L.* profesionālā kvalifikācija nav pietiekama.

Lai novērstu rīkojumu sekas, pieteicējam piedāvājams cits līdzvērtīgs amats.

[2] 2010.gada 6.oktobrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par Rīkojuma Nr.3077-p atcelšanu, Ministrijas Lēmuma grozīšanu, neizmaksātās piemaksas par speciālo dienesta pakāpi kompensēšanu, kā arī morālā kaitējuma Ls 10000 apmērā atlīdzināšanu.

Pieteikumā minēti turpmāk norādītie apsvērumi.

[2.1] Pieteicējs nepiekrīt Lēmumam daļā, ar kuru rīkojumi atzīti par izpildītiem un nav atcelti. Pieteicējs uzskata, ka *A.L.* paļāvība ieņemt attiecīgo amatu nav tiesiski aizsargājama. Neskatoties uz vairākiem lūgumiem apturēt Rīkojuma Nr.3077-p izpildi, Ministrija atteikusies to darīt. 2010.gada 16.februārī lūgts atcelt minēto rīkojumu, tāpēc līdz lēmuma pieņemšanas brīdim tā izpilde bija apturama. *A.L.* iecelšana VID */darbavieta/ /amats/* amatā norādītajā laika periodā bija patvaļīga.

[2.2] Pieteicējam bija tiesības paļauties uz tiesisku VID rīcību. Iestādes kļūda, kuras pieļaušanā privātpersona nav vainojama, nedrīkst radīt privātpersonai nelabvēlīgas sekas. Līdz Rīkojuma Nr.3077-p atcelšanai pieteicējam saglabāsies nelabvēlīgas sekas, tiks ierobežotas Latvijas Republikas Satversmes 106.pantā noteiktās tiesības brīvi izvēlēties nodarbošanos un darbavietu atbilstoši savām spējām un kvalifikācijai.

[2.3] Pieteicēja ieskatā, VID nevarēs izpildīt Lēmumā uzlikto pienākumu iecelt pieteicēju VID */darbavieta/ /amats/* amatam līdzvērtīgā amatā vai atjaunot iepriekšējā amatā, ja tas ir kļuvis vakants. Attiecīgo amatu jau ieņem *A.L.*, un pieteicēja rīcībā nav informācijas par citiem līdzvērtīgiem un vakantiem */amats/* amatiem VID */darbavieta/*.

[2.4] Pieteicējam nodarīts morāls kaitējums, Ministrijai prettiesiski uz četriem mēnešiem pagarinot lietvedības termiņu administratīvajā lietā. Pieteicējam radušās morālas ciešanas, jo viņa aizskartās cilvēktiesības ilgstoši netika atjaunotas.

[3] 2010.gada 6.oktobrī tiesā saņemts pieteicēja lūgums par pagaidu noregulējuma piemērošanu, uzliekot par pienākumu VID noteiktā termiņā atjaunot pieteicēju */darbavieta/ /amats/* amatā. Ar 2010.gada 30.decembra lēmumu Administratīvā apgabaltiesa atstāja negrozītu Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 5.novembra lēmumu, ar kuru noraidīts pieteicēja lūgums par pagaidu noregulējuma piemērošanu.

[4] Ministrija un VID tiesai iesniegtajos rakstveida paskaidrojumos norāda, ka pieteikumu neatzīst.

[5] Pirmās instances tiesas sēdē pieteicējs neuzturēja pieteikumu daļā par Rīkojuma Nr.3077-p atcelšanu un Lēmuma grozīšanu, bet papildināja pieteikumu ar prasījumu par personiskā kaitējuma Ls 4000 atlīdzināšanu, kas nodarīts, Ministrijai prettiesiski pagarinot termiņu apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanai uz četriem mēnešiem, ar šādu rīcību būtiski ierobežojot Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā noteiktās tiesības uz taisnīgu tiesu.

[6] Ar Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 30.marta spriedumu nolemts:

1) izbeigt tiesvedību pieteikuma daļā par VID 2010.gada 16.februāra rīkojuma Nr.3077-p „Par *S.S.* pārcelšanu" atcelšanu un Ministrijas 2010.gada 1.oktobra lēmuma Nr.12-34/125 grozīšanu;

2) izbeigt tiesvedību pieteikuma daļā par pieteicējam neizmaksātās piemaksas par speciālo dienesta pakāpi kompensēšanu;

3) apmierināt pieteikumu daļā par morālā kaitējuma 1000 latu atlīdzinājumu un uzlikt pienākumu Ministrijai izmaksāt pieteicējam atlīdzinājumu par morālo kaitējumu 1000 latu apmērā;

4) noraidīt pieteikumu daļā par morālā kaitējuma 9000 latu atlīdzinājumu.

5) noraidīt pieteikumu daļā par personiskā kaitējuma 4000 latu atlīdzināšanu.

Spriedums motivēts šādi.

[6.1] Ņemot vērā, ka pieteicējs atsaucis pieteikumu daļā par Rīkojuma Nr.3077-p atcelšanu un Lēmuma grozīšanu, tiesa atzina, ka minētajā pieteikuma daļā lietā ir izbeidzama tiesvedība, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 282.panta 4.punktu.

[6.2] Attiecībā uz pieteicēja prasījumu par morālā kaitējuma 10000 latu apmērā, kas viņam nodarīts ar Ministrijas rīcību, prettiesiski pagarinot apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas termiņu, atlīdzināšanu, tiesa konstatēja, ka ar Administratīvās rajona tiesas lēmumu lietā Nr.A420729510 ir atzīta par prettiesisku Ministrijas rīcība, ar kuru pieteicējam nodarīts morālais kaitējums. Tātad ir pierādīts morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats.

Nosakot morālā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru, tiesa secināja, ka izskatāmajā gadījumā nav iespējams atjaunot tādu stāvokli, kāds pastāvēja pirms morālā kaitējuma nodarīšanas, jo vairs nav iespējama pieteicēja atjaunošana valsts civildienestā amatā, no kura viņš tika prettiesiski pārcelts. Savukārt augstāka iestāde prettiesiski pagarinājusi pieteicēja iesniegtā apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas termiņu, un minētos apstākļus nav iespējams vērst par labu. Tiesas ieskatā apstāklis, ka Ministrija nepamatoti ir kavējusies ar Lēmuma pieņemšanu, ir pastiprinājis pieteicēja emocionālos pārdzīvojumus. Tiesa neizslēdza iespēju, ka gadījumā, ja augstāka iestāde nekavējoties būtu noskaidrojusi situāciju un būtu aktīvi iesaistījusies situācijas risināšanā, procesa gala rezultāts varētu būt pieteicējam labvēlīgāks.

Līdz ar to tiesa saskatīja pamatu morālā kaitējuma atlīdzinājumam naudas izteiksmē.

Tiesa, izvērtējot Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 24.septembra lēmumā lietā Nr.A420729510 konstatētos apstākļus, secināja, ka tie ir vērtējami kā augstākas iestādes pieļauti būtiski procesuālie pārkāpumi apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas gaitā.

Tiesa atzina par pamatotu pieteicēja viedokli, ka minētā Ministrijas rīcība kavējusi Latvijas Republikas Satversmes 80. un 92.pantā garantēto pamattiesību īstenošanu – vērsties ar pieteikumu tiesā gadījumā, ja pieteicējs nepiekrīt Ministrijas pieņemtajam Lēmumam (pilnībā vai kādā tā daļā). Tiesa

ņēma vērā apstākli, ka galīgā administratīvā akta izdošana izskatāmajā gadījumā tika panākta, iesaistot tiesu. Tiesa secināja, ka ar Ministrijas rīcību tika rupji aizskartas pieteicēja pamattiesības, ko aizsargā Satversme.

Tiesa atzina, ka Ministrijas rīcības rezultātā pieteicējam ir radītas morālas ciešanas. Tiesa uzskatīja, ka ilgstoša neziņa (tostarp par to, kāds būs situācijas risinājums augstākā iestādē) objektīvi var radīt pārdzīvojumus. Šādā situācijā, redzot, ka augstāka iestāde nevēlas operatīvi atrisināt radušos situāciju, bet vilcinās ar lēmuma pieņemšanu, pieteicējam bija pamats justies bezspēcīgam. Tiesa ņēma vērā apstākli, ka pieteicējs ar savu rīcību norādītos apstākļus nespēja ne ietekmēt, ne novērst un tādēļ vērsās tiesā ar sūdzību, lai panāktu Lēmuma pieņemšanu. Ar šādu augstākas iestādes rīcību tiek grauta privātpersonas uzticēšanās valsts varas pārstāvjiem, jo rodas iespaids, ka iestādes rīcība nav godprātīga. Nav atstājams bez ievērības arī apstāklis, ka pieteicējs atbilstoši savai izglītībai spēja novērtēt izveidojušos situāciju arī no tiesiskā viedokļa. Tādējādi, analizējot Ministrijas rīcību, pieteicējam bija saprotams, ka Ministrijas rīcība neatbilst normatīvo aktu prasībām. Vienlaikus pieteicējam ar savu rīcību (arī atgādinot iestādei par termiņa kavējumu) neradās iespēja situāciju izmainīt, lai tādējādi mazinātu morālās ciešanas.

Līdz ar to tiesa secināja, ka pieteicējam nodarītais morālais kaitējums ir vērtējams kā smags.

Ņemot vērā, ka morālā kaitējuma atlīdzinājuma mērķis ir radīt gandarījumu par nodarītajām ciešanām un pārdzīvojumiem, turklāt atlīdzinājuma apmēram ir jābūt tādam, lai tas turpmāk atturētu iestādi no līdzīgu gadījumu pieļaušanas nākotnē, kā arī izvērtējot pastāvošo tiesu praksi jautājumā par kaitējuma atlīdzinājuma apmēru, tiesa konkrētajā gadījumā uzskatīja par samērīgu un atbilstīgu morālā kaitējuma atlīdzinājumu 1000 latu apmērā.

[6.3] Tiesa atzina, ka pieteikums ir noraidāms daļā par personiskā kaitējuma 4000 latu apmērā atlīdzinājumu, jo nav saskatāms personiskā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats.

[6.4] Tiesa atzina, ka prasījums par pieteicējam neizmaksātās piemaksas par speciālo dienesta pakāpi kompensēšanu ir vērsts uz Lēmuma pareizu izpildi no VID puses, proti, pieteicējs vēlas, lai VID atbilstoši Lēmumā ietvertajai motivācijai un tiesību normām atjauno pieteicējam speciālo dienesta pakāpi, piemaksu par šo pakāpi, kā arī atlīdzina pieteicēja prettiesiski ieturēto piemaksu. Minētais prasījums nav izskatāms šīs lietas ietvaros, tādēļ tiesvedība norādītajā pieteikuma daļā ir izbeidzama.

[7] Finanšu ministrija iesniedza apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas spriedumu daļā, ar kuru apmierināts pieteikums daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu.

Finanšu ministrija uzskata, ka tiesvedība lietā daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu ir izbeidzama, jo pieteicējs nav ievērojis lietas ārpustiesas izskatīšanas kārtību, proti, ar prasījumu par morālā kaitējuma atlīdzinājumu nav vērsies Ministrijā.

Tāpat Ministrija uzskata, ka tiesas piespriestais morālā kaitējuma apmērs ir nesamērīgs, jo Ministrijas rīcība nevarēja radīt pieteicējam būtisku tiesību aizskārumu.

[8] VID paskaidrojumos par apelācijas sūdzību norāda, ka pievienojas Ministrijas apelācijas sūdzībā norādītajam.

[9] Pieteicējs paskaidrojumos par apelācijas sūdzību norāda, ka pilnībā pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma apsvērumiem par morālā kaitējuma atlīdzinājumu.

[10] Tiesas sēdē Ministrijas pārstāvis apelācijas sūdzību uzturēja. Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvis norādīja, ka apelācijas sūdzība ir pamatota. Pieteicējs apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[11] Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka procesa dalībnieki nav pārsūdzējuši Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 30.marta spriedumu daļā, ar kuru: 1) izbeigta tiesvedība pieteikuma daļā par VID 2010.gada 16.februāra rīkojuma Nr.3077-p „Par *S.S.* pārcelšanu" atcelšanu un Ministrijas 2010.gada 1.oktobra lēmuma Nr.12-34/125 grozīšanu, kā arī par pieteicējam neizmaksātās piemaksas par speciālo dienesta pakāpi kompensēšanu; 2) noraidīts pieteikums daļā par morālā kaitējuma 9000 latu apmērā atlīdzinājumu; 3) noraidīts pieteikums daļā par personiskā kaitējuma 4000 latu apmērā atlīdzināšanu. Līdz ar to Administratīvās rajona tiesas spriedums minētajā daļā ir stājies spēkā.

[12] Pārbaudījusi lietas materiālus, noklausījusies administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Ministrijas apelācijas sūdzība ir daļēji pamatota.

[13] Kā norādījis Senāts, nav izšķirošas nozīmes tam, kā pieteikuma priekšmets ir nosaukts pieteikumā un ar kurām Administratīvā procesa likuma normām tas pamatots, bet, ievērojot lietas faktiskos apstākļus, tiesai pašai ir jākonstatē pieteikuma priekšmets atbilstoši Administratīvā procesa likuma 184.pantam *(sk. Senāta 2007.gada 31.augusta lēmuma lietā Nr.534/2007 8.punktu)*. Tāpat administratīvo tiesu praksē atzīts, ka, pieņemot pieteikumu un izspriežot lietu, ir jāievēro privātpersonas tiesību ievērošanas princips tādējādi, ka pieteikuma priekšmets ir jānosaka atbilstoši pieteicēja gribai, kura secināma no pieteikuma satura kopumā, pat ja pieteikuma lūguma daļā prasījums ir norādīts neprecīzi vai neatbilstoši Administratīvā procesa likuma 184.pantā norādītajiem pieteikuma priekšmetiem. Proti, tiesa interpretē pieteikumā ietverto prasījumu tā, kā to atbilstoši likuma normām būtu formulējis saprātīgs pieteicējs *(sk. Senāta 2008.gada 6.maija sprieduma lietā Nr.SKA–142/2008 10.punktu)*.

[14] Izskatāmā gadījumā Ministrija 2010.gada 1.oktobrī ir pieņēmusi galīgo administratīvo aktu, ar kuru ir atzinusi par prettiesiskiem zemākas iestādes pieņemtos lēmumus (Rīkojumu Nr.3077-p un Nr.6037-p) par pieteicēja pārcelšanu citā amatā, kā arī ir uzdevusi pieteicēju atjaunot amatā vai iecelt līdzvērtīgā amatā, ja tam nav objektīvu šķēršļu.

Pieteicējs no iestādes 2010.gada 22.oktobrī piedāvātajiem amatiem ir atteicies, uzskatot tos par neatbilstošiem savai izglītībai un profesionālajai pieredzei, un ar VID 2010.gada 3.decembra lēmumu ir ticis atbrīvots no amata saskaņā ar Valsts civildienesta likuma 41.panta 1.punkta a) apakšpunktu – pēc paša vēlēšanās.

Ņemot vērā, ka pieteicēja sākotnējais mērķis – tikt atjaunotam iepriekšējā vai līdzvērtīgā amatā – vairs nevar tikt realizēts (administratīvā akta atcelšana vai labvēlīga administratīvā izdošana nav iespējama neatkarīgi no procesa tiesiskuma), pieteicējs ir atteicies no prasījuma daļā par Ministrijas 2010.gada 1.oktobra lēmuma grozīšanu, bet uztur prasījumu daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu, kas viņam nodarīts, prettiesiski pagarinot sākotnējā lēmuma apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas termiņu.

Ņemot vērā pieteicēja viedokli, ka viņam bijusi liegta iespēja īstenot savas tiesības – saņemt labvēlīgu administratīvo aktu par atjaunošanu amatā – noteiktā termiņā augstākas iestādes vainas dēļ, secināms, ka faktiski pieteicējs lūdz izvērtēt administratīvā akta izdošanas procesa tiesiskumu un noteikt atbilstošu atlīdzinājumu.

Tātad, lai arī pieteicējs pieteikumā izteicis tikai prasījumu par atlīdzinājuma piedziņu, šis prasījums ir precizējams kā prasījums par administratīvā akta izdošanas procesā pieļauta procesuālā pārkāpuma (lēmuma pieņemšanai noteiktā termiņa neievērošana) konstatēšanu un ar to saistītā atlīdzinājuma piedziņu.

Tiesai par procesa iestādē tiesiskumu ir jātaisa atsevišķs nolēmums sprieduma rezolutīvajā daļā *(sk. Senāta 2009.gada 15.oktobra sprieduma lietā Nr.SKA-347/2009 14.punktu)*, ko konkrētajā gadījumā pirmās instances tiesa nav darījusi.

[15] Apgabaltiesa nepiekrīt atbildētāja apelācijas sūdzības argumentam, ka pieteicējs nav ievērojis lietas ārpustiesas uzskatīšanas kārtību, proti, ar prasījumu par morālā kaitējuma atlīdzinājumu nav vērsies Ministrijā.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 93.panta trešajai daļai, ja atlīdzinājums nav prasīts vienlaicīgi ar administratīvā akta vai faktiskās rīcības apstrīdēšanu vai pārsūdzēšanu, iesniegumu par atlīdzinājumu var iesniegt iestādei, kas nodarījusi zaudējumus vai kaitējumu. Atlīdzinājumu iestādei var prasīt, ja ir pabeigta attiecīgās administratīvās lietas izskatīšana pēc būtības (ir stājies spēkā augstākas iestādes lēmums, un tas nav pārsūdzēts, ir stājies spēkā tiesas spriedums vai arī tiesvedība lietā ir izbeigta, pamatojoties uz šā likuma 282.panta 7.punktu).

Šīs lietas ietvaros pieteicējs viņam nodarīto kaitējumu nesaista ar sākotnējā administratīvā akta (kura prettiesiskums atzīts ar augstākas iestādes lēmumu) prettiesiskumu.

Ņemot vērā, ka pieteicējs faktiski ir iesniedzis prasījumu par apstrīdēšanas procesā augstākas iestādes pieļautu pārkāpumu, uz izskatāmo gadījumu ir attiecināmi nevis Administratīvā procesa likuma 93.panta trešās daļas, bet gan otrās daļas nosacījumi, atbilstoši kam, ja administratīvo aktu vai faktisko rīcību var pārsūdzēt tiesā bez apstrīdēšanas vai ja zaudējumus vai kaitējumu ir nodarījusi augstāka iestāde apstrīdēšanas procesā, pieteikumā par administratīvā akta vai faktiskās rīcības pārsūdzēšanu vienlaicīgi var prasīt arī atlīdzinājumu.

[16] Attiecībā uz administratīvā akta izdošanas procesu konstatējami turpmāk norādītie apstākļi.

[16.1] 2010.gada 15.februārī izdots rīkojums Nr.3076-p, ar kuru VID */darbavieta/ /amats/* amatā uz nenoteiktu laiku pārcelts */darbavieta 4/ /amats 2/ A.L.*

[16.2] 2010.gada 16.februārī izdots rīkojums Nr.3077-p, ar kuru pieteicējs no 2010.gada 15.februāra uz nenoteiktu laiku pārcelts no VID */darbavieta/ /amats/* amata uz */darbavieta 2/ /amats/* amatu, saglabājot iepriekš piešķirto 6.kvalifikācijas pakāpi, nosakot mēnešalgu Ls 859 apmērā un atzīstot par spēku zaudējušu iepriekš noteikto piemaksu par speciālo dienesta pakāpi.

[16.3] 2010.gada 18.februārī pieteicējs Rīkojumu Nr.3007-p apstrīdējis finanšu ministram, norādot, ka bijis slims un par pārcelšanu uzzinājis no padotajiem darbiniekiem; pārcelšanas procesā nav ievērotas procesuālās tiesības, nav uzklausīts pieteicēja viedoklis.

[16.4] 2010.gada 19.martā pieteicējam nosūtīta informatīva vēstule Nr.1-1-01/2482 par to, ka VID ģenerāldirektoram uzdots izvērtēt apstrīdēšanas iesniegumu.

[16.5] 2010.gada 6.aprīlī VID sniedzis rakstveida paskaidrojumu augstākai iestādei, ka rīkojums par *A.L.* un pieteicēja pārcelšanu pieņemts, pamatojoties uz VID */darbavieta/* direktora dienesta ziņojumu, lai efektīvi vadītu */darbavieta/* darbu. Par Rīkojumu Nr.3007-p pieteicējs ticis mutiski informēts.

[16.6] 2010.gada 10.maijā izdots rīkojums Nr.6037-p, ar kuru pieteicējs uz nenoteiktu laiku pārcelts */darbavieta 3/ /amats/* amatā, saglabājot 6.kvalifikācijas pakāpi un mēnešalgu Ls 859 apmērā.

[16.7] 2010.gada 29.maijā pieteicējs apstrīdējis VID Rīkojumu Nr.3077-p un Nr.6037-p un lūdzis rīkojumu Nr.3077-p noformēt kā administratīvo aktu.

2010.gada 16.jūnijā apstrīdēšanas iesniegums nosūtīts Ministrijai.

[16.8] 2010.gada 21.maijā pieteicējs elektroniski vērsies Ministrijā ar lūgumu sniegt atbildi pēc būtības uz 2010.gada 18.februāra iesniegumu.

[16.9] 2010.gada 10.jūnijā pieteicējs vērsies Ministrijā ar sūdzību, norādot, ka no rezolūcijas (uz VID */darbavieta/* direktora dienesta ziņojuma) ir saprotams, ka pārcelšana nebija plānota, tā veikta spontāni, bez lietderības apsvērumiem. Ģenerālprokuratūras 2009.gada pārbaudes rezultāti attiecas uz laika periodu, kad pieteicējs nebija VID */darbavieta/ /amats/*. Kriminālprocesi

pret */darbavieta/* darbiniekiem uzsākti 2008.gada novembrī, kad pieteicējs nevadīja VID */darbavieta/*.

[16.10] 2010.gada 16.jūnijā VID nosūtījis pieteicējam vēstuli Nr.l.5/335, norādot, ka Rīkojums Nr.3007-p neatbilst administratīvā akta pazīmēm, jo ar to netiek būtiski skartas pieteicēja cilvēktiesības.

[16.11] 2010.gada 18.jūnijā Ministrija sniegusi pieteicējam starpatbildi, paziņojot, ka atbilde pēc būtības tiks sniegta līdz 2010.gada 18.septembrim pēc visu lietas materiālu saņemšanas un izskatīšanas.

[16.12] 2010.gada 18.jūnijā pieteicējs atkārtoti vērsies Ministrijā, lūdzot uzlikt pienākumu VID noformēt Rīkojumu Nr.3007-p kā administratīvo aktu un apturēt rīkojumu izpildi.

[16.13] 2010.gada 28.jūnijā VID sniedzis rakstveida paskaidrojumu Ministrijai, ka pieteicējs bijis informēts par rīkojumiem, ko apstiprina pieteicēja 2010.gada 18.februāra un 2010.gada 29.maija iesniegumi.

[16.14] 2010.gada 15.jūlijā Ministrija pagarinājusi apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas termiņu līdz 2010.gada 2.oktobrim.

[16.15] 2010.gada 20.jūlijā pieteicējs vērsies Ministrijā ar sūdzību, lūdzot nekavējoties izskatīt apstrīdēšanas iesniegumu un apturēt rīkojumu izpildi.

[16.16] 2010.gada 2.augustā VID sniedzis rakstveida paskaidrojumu Ministrijai.

[16.17] 2010.gada 6.augustā Ministrija sniegusi atbildi uz 2010.gada 20.jūlija sūdzību.

[16.18] 2010.gada 6.augustā VID sniedzis rakstveida paskaidrojumu Ministrijai.

[16.19] 2010.gada 23.augustā pieteicējs atkārtoti vērsies Ministrijā ar lūgumu apturēt rīkojumu izpildi un uzdot VID noformēt rīkojumus kā administratīvos aktus.

[16.20] 2010.gada 24.augustā tiesā tika saņemta pieteicēja sūdzība par Ministrijas 2010.gada 15.jūlija lēmumu, ar kuru pagarināts apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas termiņš līdz 2010.gada 2.oktobrim.

[16.21] 2010.gada 6.septembrī Ministrija sniegusi atbildi uz 2010.gada 23.augusta sūdzību.

[16.22] 2010.gada 14.septembrī pieteicējs atkārtoti vērsies Ministrijā ar lūgumu apturēt rīkojumu izpildi un uzdot VID noformēt rīkojumus kā administratīvos aktus.

[16.23] Ar 2010.gada 24.septembra lēmumu lietā Nr.A420729510 Administratīvā rajona tiesa, izskatot pieteicēja sūdzību, atzina par prettiesisku Ministrijas 2010.gada 15.jūlija lēmumu par termiņa pagarināšanu apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanai, kā arī uzdeva Ministrijai līdz 2010.gada 2.oktobrim izskatīt 2010.gada 29.maija apstrīdēšanas iesniegumu un izdot administratīvo aktu.

[16.24] 2010.gada 1.oktobrī Ministrija pieņēmusi Lēmumu, ar kuru Rīkojumi Nr.3077-p un Nr.6037-p atzīti par prettiesiskiem, kā arī uzdots VID viena mēneša laikā no Lēmuma spēkā stāšanās brīža, ja vien tam nav

objektīvu šķēršļu, iecelt pieteicēju VID */darbavieta/ /amats/* amatam līdzvērtīgā amatā vai atjaunot iepriekšējā amatā, ja tas ir kļuvis vakants.

[16.25] 2010.gada 22.oktobrī VID nosūtījis pieteicējam vēstuli Nr.1.5/1671, norādot, ka VID */darbavieta/* un */darbavieta 5/* nav vakantu */amats/* amatu. Izvērtējot pieteicēja izglītību un darba pieredzi, pieteicējam tika piedāvāti šādi amati: 1) */darbavieta 6/ /amats/* amats; 2) VID */darbavieta 7/ /amats 3/* amats; 3) VID */darbavieta 8/ /amats/* amats. VID norāda, ka pieteicējam noteiktā dienesta pakāpe nav atņemta un tiks saglabāta saskaņā ar Ministru kabineta 2009.gada 27.janvāra noteikumu Nr.65 „Noteikumi par Valsts ieņēmumu dienesta muitas iestāžu un finanšu policijas ierēdņu dienesta pakāpēm" 19. un 21.punktu. Nostrādātais laiks */darbavieta 3/ /amats/* amatā tiks ieskaitīts izdienā, kārtējās dienesta pakāpes piešķiršanai pēc pārcelšanas */darbavieta/* vai */darbavieta 5/*. Pieteicējam tiek saglabāta piemaksa par dienesta pakāpi Ls 30 apmērā. Ar VID 2010.gda 1.februāra rīkojumu pieteicējam noteikta mēnešalga Ls 829, vienlaikus saglabājot piemaksu par dienesta pakāpi. Iepriekš noteiktā mēnešalga Ls 859 ietvēra piemaksu par speciālo dienesta pakāpi.

[16.26] Ar VID 2010.gada 3.decembra lēmumu pieteicējs atbrīvots no amata saskaņā ar Valsts civildienesta likuma 41.panta 1.punkta a) apakšpunktu – pēc paša vēlēšanās.

[17] Pieteicējs norāda, ka administratīvā akta izdošanas procesā pieļautais procesuālais pārkāpums izpaudies kā nepamatota termiņa pagarināšana apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanai un galīgā lēmuma pieņemšanai, kā rezultātā tika aizskartas pieteicēja tiesības savlaicīgi vērsties ar pieteikumu tiesā. Pieteicējam, kurš ilgstoši strādājis VID */darbavieta/*, kuras pamatmērķis ir tiesību un tiesiski pamatoto interešu aizsardzība, šāda Ministrijas rīcība bijusi īpaši sāpīga un nepieņemama, jo tā ir klajā pretrunā ar profesionālajā darbībā nostiprinātajiem principiem un tiesisko pārliecību. Pieteicējs uzsver, ka morālas ciešanas viņam radījusi ne tikai prettiesiskā pārcelšana citā amatā, bet arī ilgstošā aizskarto cilvēktiesību neatjaunošana.

[18] Izvērtējot pieteicēja norādīto, ka Ministrija nav savlaicīgi izskatījusi viņa iesniegto apstrīdēšanas iesniegumu, apgabaltiesa konstatē, ka pieteicēja viedoklis ir pamatots.

Ar Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 24.septembra lēmumu lietā Nr.A420729510 konstatēts, ka pieteicējs no savas puses savlaicīgi ir īstenojis normatīvajos aktos paredzētās tiesības, 2010.gada 18.februārī vēršoties ar iesniegumu augstākā iestādē un paužot savu nostāju par apstrīdēto rīkojumu. Savukārt Ministrija sākotnēji ir norobežojusies no sava pienākuma izvērtēt apstrīdēšanas iesniegumā norādītos argumentus. Tiesa atzina, ka Ministrijas rīcība bijusi pavirša un formāla, līdz 2010.gada 2.jūnijam augstāka iestāde nav iedziļinājusies apstrīdēšanas iesnieguma būtībā. Tiesa nekonstatēja izskaidrojumu Ministrijas rīcībai, uzreiz nepieprasot visu informāciju, kas nepieciešama apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanai. Ministrija savu pienākumu iegūt informāciju uzsākusi pildīt tikai tad, kad iesnieguma izskatīšanai likumā paredzētais termiņš jau bija beidzies. Tiesa nonāca pie

secinājuma, ka Ministrija ilgstoši novilcinājusi apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas termiņu, turklāt Ministrijas rīcība nav raksturojama kā godprātīga.

Līdz ar to minētie apstākļi ir vērtējami kā augstākas iestādes pieļauti būtiski procesuālie pārkāpumi apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas gaitā.

[19] Administratīvā procesa likuma 92.pants noteic, ka ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Senāta praksē atzīts, ka Administratīvā procesa likuma 92.pantā paredzētās personas tiesības prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par zaudējumiem un kaitējumu, kas viņai nodarīts ar administratīvo aktu, ietver ne tikai tiesības uz atlīdzinājumu, kas nodarīts ar administratīvo aktu, bet arī ar iestādes rīcību šā administratīvā akta izdošanas procesā *(sk. Senāta 2008.gada 17.janvāra sprieduma lietā Nr.SKA-39/2008 8.punktu un 2008.gada 16.maija sprieduma lietā Nr.SKA-49/2008 10.punktu)*. Turklāt personai ir tiesības prasīt izvērtēt tiesā iestādes procesā pieņemto procesuālo lēmumu un veikto procesuālo darbību tiesiskumu arī tad, ja iestādes izdotais administratīvais akts personai ir labvēlīgs *(sk. Senāta 2008.gada 13.oktobra lēmuma lietā Nr.SKA-690/2008 14.punktu)*.

[20] Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma (turpmāk – Zaudējumu atlīdzināšanas likums) 9.pants noteic, ka morālais kaitējums šā likuma izpratnē ir fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums. Minētā likuma 11.panta trešā daļa paredz, ka morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats uzskatāms par pierādītu, ja ir pierādīts fiziskās personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums. Privātpersonai ir pienākums norādīt morālā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru.

Senāts ir atzinis, ka morāls kaitējums ir subjektīvs jēdziens, tie ir personas iekšēji pārdzīvojumi. Pārdzīvojumu intensitāte kādā laika posmā netiek ietekmēta no tā, ka beigās reālas sekas nav iestājušās, jo visu šo laiku persona nezina, kā situācija atrisināsies *(sk. Senāta 2008.gada 3.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-103/2008 13.punktu)*.

Kritēriji morālā kaitējuma atlīdzinājuma noteikšanai reglamentēti Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.pantā, kura pirmā daļa noteic, ka personisko un morālo kaitējumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes rīcības tiesisko un faktisko pamatojumu un motīvus, cietušā rīcību un līdzatbildību**,** kā arī citus konkrētajā gadījumā būtiskus apstākļus. Bet panta trešajā daļā noteikts morālā kaitējuma apmērs. Normā noteikts, ka morālā kaitējuma atlīdzinājumu nosaka apmērā līdz 3000 latiem. Ja nodarīts smags morālais kaitējums, atlīdzinājumu var noteikt apmērā līdz 5000 latiem, bet, ja nodarīts kaitējums dzīvībai vai sevišķi smags kaitējums veselībai, maksimālais atlīdzinājuma apmērs var būt līdz 20000 latiem.

Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta ceturtajā daļā noteikts, ja iestāde vai tiesa, izvērtējot konkrētā gadījuma apstākļus, konstatē, ka

privātpersonas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums nav smags, morālā kaitējuma patstāvīgs vai papildu atlīdzinājums var būt iestādes rakstveida vai publiska atvainošanās.

[21] Ievērojot minēto un nosakot morālā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru, tiesa ņem vērā tālāk norādītos apsvērumus.

Kā norādīts tiesu praksē, gadījumā, ja augstāka iestāde galīgo administratīvo aktu likumā noteiktajā termiņā nepieņem, persona var, nesagaidot galīgo administratīvo aktu, pārsūdzēt tiesā sākotnējo administratīvo aktu. Citādi ir gadījumā, ja iestāde ir pieņēmusi lēmumu par termiņa pagarināšanu galīgā lēmuma pieņemšanai. Lai arī konkrētajā gadījumā tiesa attiecīgo lēmumu atzina par prettiesisku, tiesa nevarēja noteikt no iestādes lēmuma atšķirīgu termiņu galīgā lēmuma pieņemšanai, ņemot vērā, ka pieteicēja 2010.gada 24.augustā iesniegto sūdzību par Ministrijas 2010.gada 15.jūlija lēmumu Nr.12-34/87 izskatīja tikai 2010.gada 24.septembrī, proti, neilgi pirms lēmumā noteiktā galīgā lēmuma pieņemšanas termiņa beigām (2010.gada 2.oktobris). Tomēr minētajā apstāklī nav konstatējama pieteicēja bezdarbība, jo sūdzību viņš iesniedza savlaicīgi.

Ņemot vērā, ka Ministrijas 2010.gada 15.jūlija lēmums par termiņa pagarināšanu galīgā lēmuma pieņemšanai ir ticis atzīts par prettiesisku, ir prezumējams, ka iestādes prettiesiska starplēmuma rezultātā pieteicējam bija liegtas tiesības savlaicīgi vērsties tiesā, lai pārsūdzētu sākotnējos lēmumus par viņa pārcelšanu citā amatā un (ņemot vērā iespēju lūgt piemērot pagaidu aizsardzības līdzekļus, kā arī to, ka attiecīgās kategorijas lietas tiek izskatītas paātrinātā kārtībā) saņemt labvēlīgu nolēmumu laikā, kad pieteicēja atjaunošana amatā vai iecelšana līdzvērtīgā amatā būtu bijusi iespējama. Līdz ar to rajona tiesa pamatoti atzina, ka iestāde ir nepamatoti kavējusi pieteicēja Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā garantēto tiesību (aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā) īstenošanu.

Tomēr apstākli, ka iestāde nepamatoti ir kavējusies ar lēmuma pieņemšanu, jāvērtē no aspekta, vai tādējādi pieteicējam ir pieņemts nelabvēlīgāks lēmums, kāds tas varētu būt, pieņemot to noteiktā termiņā. Personai nelabvēlīgas sekas, ja tādas ir, var tikt novērstas caur atlīdzinājumu (*sk. Senāta 2010.gada 14.oktobra sprieduma lietā Nr. SKA- 403/2010 10.punktu*).

Administratīvā procesa likuma 94.panta ceturtā daļa noteic, ka atlīdzināšanas pienākumu attiecīgais publisko tiesību subjekts var izpildīt, atjaunojot stāvokli, kāds pastāvēja pirms zaudējuma vai kaitējuma nodarīšanas, vai, ja tas nav vai nav pilnībā iespējams vai nav adekvāti, samaksājot atbilstīgu atlīdzinājumu naudā. No minētās tiesību normas izriet, ka prioritārais atlīdzinājuma veids ir iepriekšējā stāvokļa atjaunošana (restitūcija).

Ja notikusi amatpersonas prettiesiska pārcelšana citā amatā, teorētiski ir iespējams atjaunot to stāvokli, kāds pastāvēja pirms kaitējuma nodarīšanas, atjaunojot amatpersonu amatā.

Izvērtējot konkrētās lietas apstākļus, apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējam nodarītais kaitējums nevar tikt atzīts par smagu, jo pieteicējam bija izvēle palikt amatā Valsts ieņēmumu dienestā, bet pieteicējs, izvērtējot savas intereses, nolēma no piedāvātajiem amatiem atteikties.

Konkrētajā gadījumā nav atstājams bez ievērības apstāklis, ka no prasījuma par Ministrijas 2010.gada 1.oktobra lēmuma grozīšanu (faktiski – par pieteicēja atjaunošanu VID */darbavieta/ /amats/* amatā) pieteicējs pats ir atteicies, kā arī nav turpinājis tiesisko strīdu par Ministrijas 2010.gada 1.oktobra lēmuma izpildi. Līdz ar to apgabaltiesai izskatāmās lietas ietvaros nav pamata uzskatīt, ka VID 2010.gada 22.oktobrī pieteicējam piedāvātie amati (skat. šī sprieduma 16.25.punktu) nav bijuši līdzvērtīgi, proti, atbilstoši pieteicēja izglītībai un kvalifikācijai.

Tādējādi secināms, ka, lai arī ir tikušas nepamatoti ierobežotas pieteicēja tiesības uz lietas savlaicīgu izskatīšanu, pieteicējs nav turpinājis tiesisko strīdu, kura ietvaros būtu iespējams konstatēt cēlonisko sakaru starp šo rīcību un cita satura lēmuma iespējamību (pieteicēja atjaunošanu iepriekšējā vai iecelšanu līdzvērtīgā amatā).

Minētie apstākļi to kopumā ir vērtējami, lai noteiktu adekvātu morālā kaitējuma atlīdzinājuma veidu un apmēru.

Izvērtējot pastāvošo tiesu praksi jautājumā par kaitējuma atlīdzinājuma apmēru, apgabaltiesa konstatē, ka pie līdzīgiem faktiskajiem apstākļiem tiesa atzinusi, ka adekvāts morālā kaitējuma atlīdzinājuma veids ir rakstveida atvainošanās *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2012.gada 14.septembra spriedumu lietā Nr.A42476008, AA43-1586-12/13, Senāta 2010.gada 31.maija rīcības sēdes lēmumu lietā Nr.SKA-242/2010).*

[22] Ievērojot minēto, apgabaltiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā adekvāts morālā kaitējuma atlīdzinājums veids ir rakstveida atvainošanās. Līdz ar to saskaņā ar Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta ceturto daļu Ministrijai ir uzliekams pienākums rakstveidā atvainoties pieteicējam par viņa tiesību aizskārumu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126., 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

daļēji apmierināt *S.S.* pieteikumu.

Konstatēt, ka Finanšu ministrija ir pieļāvusi procesuālu pārkāpumu administratīvā akta izdošanas procesā, neievērojot administratīvā akta izdošanai likumā noteikto termiņu, kas radījis būtisku personas tiesību un tiesisko interešu aizskārumu.

Uzlikt pienākumu Finanšu ministrijai divu nedēļu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas rakstveidā atvainoties *S.S.* par viņa tiesību aizskārumu.

Noraidīt *S.S.* pieteikumu par morālā kaitējuma atlīdzināšanu pārējā daļā.

Uzlikt pienākumu Latvijas Republikai atlīdzināt *S.S.* viņa samaksāto valsts nodevu 20 latu apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	*(personiskais paraksts)*	A.Šteinberga
Tiesneši	*(personiskais paraksts)*	K.Berķis
	(personiskais paraksts)	M.Birzgalis

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese A.Šteinberga
2012.gada 27.septembrī